

En saadan Antydning er ikke fremkommen her fra os; det er en Misforstaaelse fra den høitærede Ministers Side, og ialtsald jeg for mit Vedkommende vil hævde meget bestemt, at jeg ikke har antydet Nogetsomhelst i den Retning for den høitærede Krigsministers Vedkommende. Jeg vil endog saa gaa langt videre, jeg vil med samme Bestemthed hævde, at jeg ikke heller har antydet noget Saadant for den høitærede Marineministers Vedkommende nu. -- Naar jeg derefter vender mig til det foreliggende Lovforslag, skal jeg ikke negte, at det var med ikke liten Interesse, jeg hørte den ærede Ordfører paatalde den høitærede Marineministers Bistand, og saa den ærede Marineminister derefter møde med en Præcision, som ikke kunde være større, om den høitærede Minister havde hørt under Landetaten. De Herrer maa her ikke overse, hvorledes denne Sag er bragt frem. Den er jo bragt frem uden sjerneſte Medvirkning fra den høitærede Marineministers Side. Der er ikke i denne Sag Noget, som har den allerringeste Lighed med en Uttale mellem den høitærede Marineminister og det ærede Medlem fra Stege (Bosjen). Hvis de to Herrer have et overfladigt Bekjendtskab til hinanden, saa skriver dette sig fra andre Sager; thi i denne Sag have de ikke truffet hinanden førend under denne Forhandling. Hvorledes har den ærede Ordfører i det Hele været stillet, da han skulde gennemføre denne Lov? Han har ikke kunnet forhandle med Ministeriet, og han har sølgelig ikke kunnet faae nogen direkte Sikkerhed for, hvad Ministeriet vilde forlange i denne Sag. Hvad har han altsaa gjort? Han har skjønnet, at han ikke kunde gennemføre Loven imod Ministeriet, og han har altsaa maattet give den en saadan Form, at Ministeriet kunde modtage den; men da han ikke vidste, hvad det Mindste var, som Ministeriet vilde kræve, saa har han ikke havt anden Udvei end at sige: Vi maa opstille det mest Mulige, som nogen Minister kan antages at ville kræve i denne Sag, thi naar vi gjøre dette, saa have vi sikket os det nuværende Ministerium, og saa møde vi ikke dets Modstand. Det er dette, som det ærede Medlem har gjort. Han har f. Ex. med Hensyn til Bøiestrafpen stillet sig saaledes, at han har sagt: Hvad kunne de overhovedet fordrø med Hensyn til Bøien? Naar vi, istedetfor at den i 1876—77 stod som en Undtagelsesstraf, nu stille den op som en almindelig Straf, skulde dette saa kunne forslaa? Det ærede Medlem har saa imidlertid set, at der kunde stilles endnu yderligere Fordringer, og han har da sagt: Naar vi nu udvide denne Straf fra kun at gjælde i Krigstid til ogsaa at gjælde i Fredstid, fra kun at gjælde ombord i Skibene til ogsaa at gjælde i Land, og naar vi fremdeles udvide den saaledes, at den, ikke alene saaledes som vi tænkte os i 1876—77, kan anvendes under særlige Omstændigheder, hvor de lokale Forhold gjøre det nød-

vendigt at anvende den som subsidier Straf, men ogsaa kan anvendes ganske i Almindelighed, selv om der ikke er nogensomhelst Grund til dens Anvendelse, selv naar der ikke foreligger den sjerneſte Nødvendighed derfor, saa kunne vi dog vel behøve at komme yderligere, og saa er det vel affaaaret nogensomhelst Minister at kunne gjøre Modstand derimod. Dette er den ærede Ordførers Standpunkt med Hensyn til Bøiestrafpen. Men efterat han nu er kommen saavidt, saa er han endnu kommen i Tanke om Noget, og saa har han sagt til sig selv: Ja, men efterat vi have givet Ministeriet alt dette, saa kunde det dog endnu tænkes, at en Minister kunde falde paa at sige, at dette var endnu ikke Noget, og denne Straf ogsaa maatte have som arbitrar Straf, og saa har det ærede Medlem sagt: top, saa tage vi den ogsaa arbitrar! Dette er det ærede Medlems Standpunkt. Under disse Forudsætninger har han maattet redigere sin Lov, og da han saa var bleven færdig paa denne Maade, saa kunde han ganske vist med en vis No falde Ministeren til Vidne paa, at han var sluppen billig fra denne Sag. Jeg kan forøvrigt heller ikke tro, at nogen Minister i Verden vilde være ubarmhjertig nok til at sige: Nei, De kunde dog have faaet den for noget billigere Kjøb end dette! Den høitærede Marineminister er naturligvis saa høflig, at, naar den ærede Ordfører siger til ham: Er dette ikke i Sandhed billigt sluppet for mit Vedkommende? Saa siger den høitærede Minister: Jo, det er meget billigt sluppet! Naar det ærede Medlem nu siger: Er det ikke en uafviselig Betingelse, at vi give Bøiestrafpen i det Omfang, hvori vi nu have givet den, saa siger naturligvis den høitærede Minister, høflig, som han er: Jo, det er en uafviselig Betingelse. Og hvorfor skulde han ikke gjøre dette? Der er jo ikke det Mindste at risikere derved; Sagen er jo afgjort, der er jo Flertal for den. Ministeren vil ikke komme til at sætte denne Sag paa Epil ved en saadan Erklæring, tvertimod, det Gæstte, som han har at overveie, er, om han skal vise det ærede Medlem fra Møden den Smule Tjeneste at række ham paa denne Maade, eller om han omvendt — hvad der jo sandelig ikke var nogen Grund til i denne Sag — skulde spille os denne Trumf i Hænderne og bringe det ærede Medlem i Klemme ved at sige: Nei, saa galt er det da heller ikke; jeg kunde virkelig godt nøies med noget Mindre! Nei, dette var sandelig ikke til at vente af den høitærede Minister eller af nogen anden Minister. Jeg veed, at den ærede Ordfører holder ikke af, at vi her i den parlamentariske Forhandling hente Billede fra Studehandlen, men dersom den ærede Ordfører havde kjøbt en Stud istedetfor denne Lov — og jeg vil sige: Gud give, han havde gjort det, — og betalt den med to, tre Gange mere, end den var værd, saa er jeg overbevist om, at der ikke vilde være nogen Studerpranger i Landet,